

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobců: **a) Y. F.**, **b) L. K.**, oba zastoupeni Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2018, č. j. CPR 6698-5/ČJ-2018-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 9. 2018, č. j. 32 A 44/2018 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, (dále též „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 16. 1. 2018 uložila žalobci a) podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a současně stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce čtyř let. Odvolání žalobce a) žalovaná dne 10. 7. 2018 zamítla.

[2] Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky od 5. 1. 2015 do 4. 4. 2017 bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a skutečnost, že při pobytové kontrole se prokázal padělaným dokladem.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalované brojili žalobci žalobou u Krajského soudu v Brně.

[4] Krajský soud žalobu ve vztahu k žalobkyni b) odmítl, neboť správní vyhoštění bylo uloženo žalobci a) a nezasahuje tak do práv žalobkyně b). Ve vztahu k žalobci a) ji jako nedůvodnou zamítl.

[5] K námitce nepřiměřeného zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a) poukázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ve kterém soud uvedl, že je třeba vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a uvedl okolnosti, které tato judikatura zejména zohledňuje. Krajský soud odkázal též na § 174a zákona o pobytu cizinců a konstatoval, že uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem správního uvážení.

[6] V posuzovaném případě žalobce navázal vztah se žalobkyní b), nynější manželkou, v době, kdy na území pobýval neoprávněně. Manželství pak uzavřeli v průběhu řízení o správním vyhoštění, poté, co bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí a probíhalo odvolací řízení. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99).

[7] Krajský soud na základě informací ze správního spisu zhodnotil, že žalobce je dospělou osobou produktivního věku, má vazby na Ukrajinu, kde žije jeho nezletilá dcera. Žalobce je zdravý a na území ČR nemá žádné zásadní rodinné nebo sociální vazby, vyjma manželky. Ve vztahu k manželce je třeba zohlednit, že je stejně jako žalobce státní občankou Ukrajiny a svůj společný život by mohli realizovat na Ukrajině, případně by jej mohla po dobu trvajícího správního vyhoštění navštěvovat. Argumentuje-li žalobce, že na Ukrajině není možné získat práci, tak je třeba uvést, že ani v ČR nemá povolení k zaměstnání či podnikání, aby si mohl legálně obstarat finanční prostředky. Mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený všeobecný závazek respektovat volbu žalobce a jeho manželky ohledně země jejich společného pobytu.

[8] K námitce týkající se délky uloženého správního vyhoštění krajský soud uvedl, že správní orgány při stanovení doby přihlédly k trestné činnosti, kdy si úmyslně zajistil vyhotovení padělaného občanského průkazu Slovenské republiky, který užil minimálně ve dvou případech, a rovněž i k tomu, že na území ČR pobýval od 5. 1. 2015 do 4. 4. 2017 neoprávněně. Doba správního vyhoštění mohla v posuzovaném případě dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců činit až 5 let. Délka správního vyhoštění byla uložena v horní části zákonného rozpětí, avšak dle názoru soudu odpovídala posuzovanému případu, neboť především zohlednila trestnou činnost žalobce, jeho neoprávněný pobyt a rovněž bylo přihlédnuto i k jeho osobním a rodinným poměrům. K souběhu vyhoštění uloženého trestním příkazem za trestnou činnost a správního vyhoštění odkázal soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce a) (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť nesouhlasí se způsobem, jakým se soud vypořádal s jeho žalobními námitkami.

[11] Stěžovatel setrvává na své argumentaci, že rozhodnutí žalované představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého života a proto nemělo být vůbec vydáno. Nucené vycestování na čtyři roky podstatně naruší vztah stěžovatele s jeho manželkou, která má na území ČR povolen trvalý pobyt, pracuje zde, má zde vytvořené dlouhodobé zázemí a po níž nelze spravedlivě požadovat, aby žalobce následovala do země původu.

[12] Stěžovatel se rovněž domnívá, že porušení povinnosti není takové povahy, aby odůvodňovalo jeho vyhoštění z území EU na dobu čtyř let. Právo na soukromý a rodinný život v jeho případě převažuje nad veřejným zájmem. Stěžovatel svým pobytem v České republice nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek či jiný zájem České republiky.

[13] Žalovaná i krajský soud se s jeho námitkami vypořádaly pouze úvahou vykazující známky formalismu.

[14] Stěžovatel nemá v zemi svého původu žádné zázemí. Jedinou vazbou stěžovatele na zemi původu je jeho nezletilá dcera, která žije se svou matkou – stěžovatelovou bývalou manželkou. Jeho domov je výhradně v České republice s jeho manželkou. Na Ukrajině by tak musel stěžovatel začít zcela nový život, což je nereálné mimo jiné pro tamější nedostatek pracovních příležitostí. V České republice má díky podpoře své manželky finanční prostředky a dostatečné zázemí. Vzhledem k těmto skutečnostem je rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele z území EU na čtyři roky zjevně nepřiměřené.

[15] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s posouzením krajského soudu a odkázala na spisový materiál.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas, osobou oprávněnou a obsahuje argumentaci podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Přednostně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71, a rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně uvádí, že nesouhlasí se způsobem, jak se krajský soud vypořádal s jeho námitkami, a že jeho posouzení vykazuje znaky formalismu. S těmito námitkami se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Již ze shrnutí obsahu rozsudku krajského soudu je zřejmé, že se pečlivě věnoval uplatněným námitkám a přesvědčivě zdůvodnil své závěry. Popsal, jakou právní úpravu a k ní se vážící judikaturu na věc aplikoval, vycházel přitom z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který stěžovatel nerozporoval. Rozhodnutí krajského soudu proto není nepřezkoumatelné. Věcná správnost závěrů krajského soudu je předmětem dalšího přezkumu.

[19] Další stěžovatelovy námitky míří proti přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]*ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*"

[20] V prvé řadě Nejvyšší správní soud připomíná, že přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel však v kasační stížnosti konkrétní výtky v tomto směru neuvádí, pouze setrvává na své argumentaci, kterou uplatnil již před krajským soudem. Na tu však krajský soud obsáhle reagoval, Nejvyšší správní soud proto pouze stručně shrnuje, že závěry krajského soudu považuje za správné. Za zásadní Nejvyšší správní soud považuje skutečnost, že stěžovatel svůj soukromý život s partnerkou budoval ve chvíli, kdy již věděl, že jeho pobyt na území České republiky je značně nejistý. Nemohl proto legitimně očekávat, že bude mít možnost setrvat v České republice a vést zde svůj rodinný život (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43). Jak správně také krajský soud poznamenal, mezinárodní závazek České republiky v podobě čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako právo cizince na výběr státu, ve kterém bude svůj rodinný život realizovat. Skutečnost, že stěžovatel nemá v zemi svého původu zázemí, je pak pro posouzení zásahu do soukromého a rodinného života nerozhodná. Stěžovatel si musel být vědom, že vzhledem k nelegálnímu pobytu v České republice se bude muset do země svého původu vrátit. Nadto sám stěžovatel uvádí, že na Ukrajině žije jeho nezletilá dcera s její

matkou, z protokolu o výslechu založeného ve správním spise dále plyne, že na Ukrajině má stěžovatel též rodiče a sestru, které z České republiky posílal peníze.

[21] Uvádí-li stěžovatel, že po jeho manželce nelze legitimně požadovat, aby jej následovala do země původu, vzhledem k tomu, že zde má povolený trvalý pobyt a vytvořeno zázemí, Nejvyšší správní soud k této námitce poznamenává, že je otázkou volby manželů, jakým způsobem se rozhodnout pokračovat ve svém rodinném životě. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění (manželky stěžovatele) vyplývá, že pokud by stěžovatel musel vycestovat z území ČR, následovala by ho na Ukrajinu, ačkoliv chtějí žít v ČR.

[22] Nejvyšší správní soud dále nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že jeho pobyt nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek či jiný zájem ČR a že vyhoštění na dobu 4 let je nepřiměřené. V nyní projednávaném případě je třeba vzít v úvahu, že stěžovatel svým jednáním naplnil hned dva důvody pro uložení správního vyhoštění. Na území České republiky pobýval neoprávněně více než dva roky a nadto se prokazoval padělaným dokladem, který si nechal zhotovit. Stanovení doby, na kterou je cizinci uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud přitom v takové situaci přezkoumává pouze, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 - 43). V nyní projednávané věci správní orgány uvedly, jaké skutečnosti vzaly při rozhodování o délce vyhoštění v úvahu. Nejedná se o excesivní rozhodnutí, jak uvedl již krajský soud, horní hranice možné délky vyhoštění je dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců 5 let, přičemž uložení délky vyhoštění v horní polovině této sazby odpovídá posuzovanému případu. Zájem České republiky existuje zejména na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že jak žalovaná, tak krajský soud se konkrétně a individualizovaně vypořádaly s námitkami stěžovatele, jejich rozhodnutí bylo založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu a je věcně správné.

V. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně b) má právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že žalobkyni b) žádné takové náklady nevznikly, nemá právo na jejich náhradu. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu